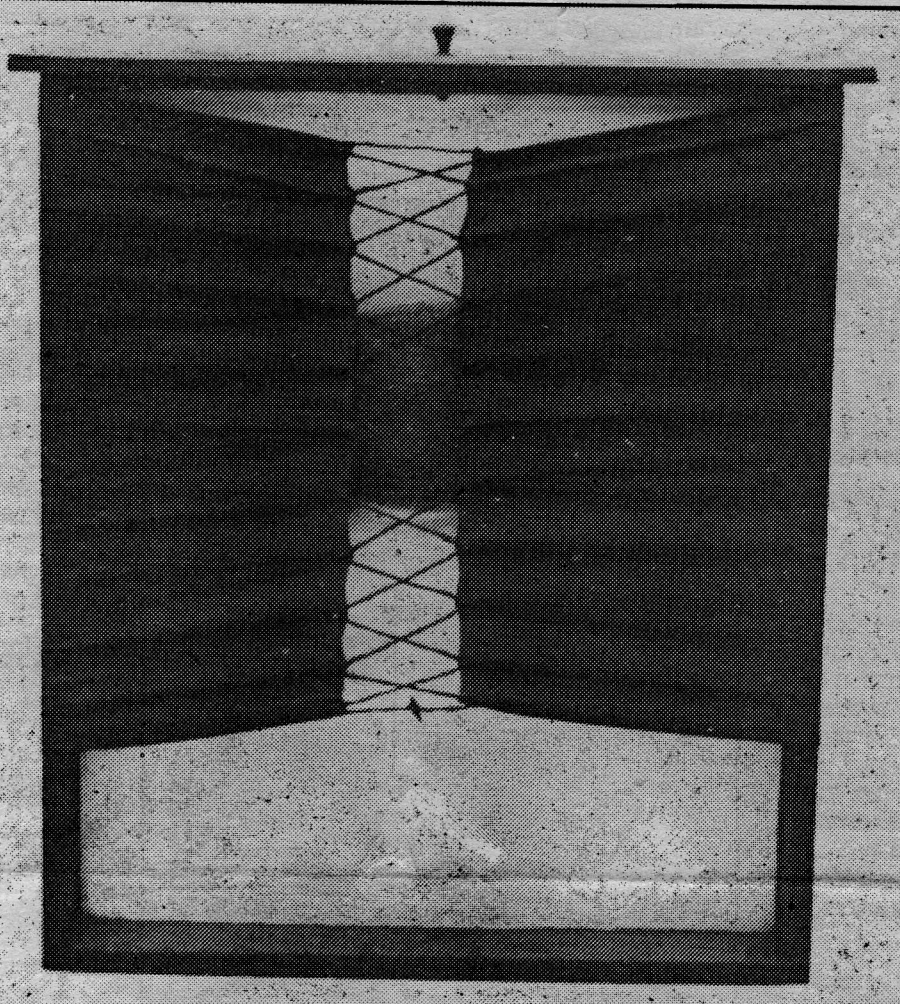

מ"ס 3
 זמן "קמוליס"
 28.7.93

עופר דר. תצצה אסורה לתוך הנפש

שתלויים בכברי, החל מהשבוע, דווקא עשויים להפתח למשמעויות פוליטיות, היות שגלילי מציירת פאטינות חוזרות ונשנות של גדר תיל קונצרטינה או גלים מסולסלים וגם דואגת לטפ שוב ושוב בשני המשולשים היוצרים את סממ המגן דוד. גם כלי קיבול הסכניים ושקופי הנראים כדליים, משתלבים בנוף הכללי - כאילו באו לכלוא את זרימת הקווים, או לומר משה

בעניין הכלים השבורים ואחויים. רוב הפורמטי של גלילי עשויים בתבנית חתך-הוהב הקלאסית שיוצרת סדר כלשהו בכאוס. ציור עני בכ המוכנים. משתי התערוכות, זו של דר מרגש ומסקרנת יותר.

קרני עם-

המצע השטוח העטוף בכד כאלמנט לא מזוהה וגם אותו "חונק" במחוך הנזירי. במקרים אחרים אלה חפצים מברזל, את חפירה, מכנים כמו ארכיטקטונים שיצוקים בחומר. גם הומו אנין ומרומז מבצנץ בפסלי דר. ראש ארנב לכן מציץ מבעד למחוך, שסוגר גם על ברזל קשה וחלוד. לעיתים ישנה גם התפייטות, המובאת כפרח המתפרץ מתוך נוף קוסמי או צלוחית מעבדה אורגנית.

מעופר דר הייצרי והטעון משמעויות, אנחנו עוברים ללימור גלילי, ציירת תל-אביבית ובוגרת המדרשה, שמציירת כמו בוגרים אחרים את רפי לביא, הגורו המקומי. כמוהו היא משרבטת רישומים אינטואיטיביים, מוכניים, שלא נאחזים בקונקרטי וכמוהו היא "מתילדת" במתכוון כדי להשיג את הראשוני הנזירי. הציורים הגדולים

צ'לג' ב"ארץ מולדת"

ביום שלישי הבא תוקדש התכנית "ארץ מולדת" בעריכת רות בקי ברשת א' של קול ישראל ל"פלג", ספרו של יריב בן-אהרן. בתכנית יטלו חלק מוקי צור, אברהם (פצ'י) שפירא והמחבר. הזעונינים להשתתף טלפונית בתכנית יתקשרו לקול-ישראל 02*302383 או 02*302389.

ראוי לסקירה היסטורית. מבחינת האירועים 'שמילאו אותן, ספק אם ניתן לבחון בפרספקטיבה היסטורית האם אכן היו אלה "שש שנים אשר זיעזעו את התנועה הקיבוצית".

זהו שמה של חוברת שיצאה מטעם צוות הוועיה של הקיבוץ-הארצי בינואר 1993, ומשום מה נתגלגלה לידינו רק עכשיו. ערכו אותה: מירה שחם-גולן, יקום, עיתונאית בתנועתן המתחרה ("הירוק") ואורי זבר, יחיעם - אידיאולוג, סוציולוג ועכשיו מתגלה גם כהיסטוריון. ברפים כחולים מודפסים קטעים מתוך ספרו של זבר "להתחדש - הקיבוץ מול עתידו", בהוצאת הקיבוץ-המאוחד, 1992, ומולם ברפים לבנים צילומים של גורי עיתונות, הבאים להוכיח את נכונות טיעוניו. עניין עניין וההוכחות הכתובות בצידו. כמעט כל הקטעים נגזרו מן העיתונות הקיבוצית, כמעט כולם מביטאוני הקיבוץ הארצי - "הרף הירוק", ו"השבוע". מיעוט מבוטל מ"קיבוץ".

יש בחוברת הכחולה-לבנה סריקה של ה"זעזועים" שעברו על התנועה הקיבוצית, על-פי הקיבוץ-הארצי, מן הוועיה ה-14, כשהיו "העסקים כרגיל" פרק 1; "הקרב על מקורות הכסף", 2; "ההלם, התמוטטות האימפריה", 3; "עזו לשינוי", 4; "מעידות", 5; "התחדשות", 6; וכלה ב"הוועיה ה-15 1992", 7. מ.ש.ל.

ראשי תיבות: מה שהיה להוכיח. ככה בהוכחות מתחום ההגדרה. בהגדרת-אנוש אין צורך להוכיח. די לתעד, וההיסטוריה תשפוט.

אם החוברת נועדה למדריכים בשומרה-הצעיר, שיעבירו מתוכה פעולות לחניכים הבוגרים, מתאים להם. אם זו לא חוברת הדרכה, אז מה זה?

שמוליק בדאור

א מ נ ו ת

אמנות רזה

על תערוכתם של עופר דר ולימור גלילי בגלריה בכברי

תערוכת פסלי הקיר של עופר דר, ראש-הנקרה, ירדה מהקיר לטובת לימור גלילי. על אף השוני בין השניים בכל הקשור לחומר, התייחסות, צבעוניות וכיוצא באלה, אפשר למצוא גם קווי דמיון מושגיים. שניהם עוסקים באמנות "רזה", מינימליסטית, המעדיפה לומר הרבה במינימום אמצעים. עופר דר נחשף הפעם במגירות עץ קטנות, שכולאות בתוכן מיני אובייקטים - חלקם עשויים בשעווה וחלקם לקוחים מהסביבה הקרובה, ונפתח תרתי-משמע לאחר תקופה של אטימה והסתברות. פסליו הקודמים, מרובי סוגרים וידיות, החצינו מאסה גדולה וחיצינות שלא רמזה על המתרחש בתוכה. היו אלה נרתיקים מונומנטליים של "כלי נגינה" מוזרים, אשר התייחסו לסביבה ושידרו ניכור וסטאביליות. הפעם עוסק דר במפגש דואלי מסקרן - בין נקבי לזכרי, קושי לרכות, פתיחה וסגירה. ברוב העבודות מופיע מעין מחוך נשי שחור, הסוגר רק בחלקו על החומר הקשה והדומיננטי שמוטבע בשעווה הרכה - זוהי מעין הצצה אסורה (שהאמן מרסל דרשאמפ הוציא לה מוניטין) למגירות פנימיות של הנפש. עופר "משתעשע" בנסתר וגלוי, כאשר הוא מבליט את